

BIBELSK

TRO

6

/2014

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

23. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- Løftet om Guds Sønnns komme
- Plass til Jesus
- Møtet med Gud i evangeliet

PÅ BIBELENS STIFTELSE GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord - slik det opprinnelig ble gitt - er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, tømrer Magne Sunde, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland.

Rådet:

Pensjonert lastebilsjåfør Tor Landro, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, byggmester Bernhard Sunde.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, lærer Reidulf Tværåli, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 264,
4367 Nærbø

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig
tidsskrift på evangelisk-
luthersk grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 264, 4367 Nærbo
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro:
1199 250-9350
Svensk postgiro:
106 4551-3

Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Tlf: 51 68 90 31

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.*

*Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig
for at ikke noe bryter
med stiftelsens formål og
grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Rune Hegle

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Løftet om Guds Sønnns komme

Leder. Av Olav Hermod Kydland 4

Gud er med oss!

Andakt. Av Hans Erik Nissen 5

En hjemløs Konge

Fra sangskatten. Av Gunnar Holth 6

Jesu komme til jord

Guds ord og løfter. Av Ottar Endresen 8

Juletanker

Bladklipp. Av Christian Jebsen 10

Guds frelse åpenbart

Dikt. Av Axel Remme 11

Herligste Jesus

Sang. Av Ukjent forfatter 12

Plass til Jesus

Bibelsk sjelesorg. Av Axel Remme 13

Stefanus, et sannhetsvitne

Vitnesbyrd og tjeneste. Av Immanuel Fuglsang 15

Vekkingstider

Fra troens slagmark. Av Dag Rune Lid 17

Ein trusposisjon: Bibelen er openberring

Bladklipp. Av Johannes Kleppa 20

Møtet med Gud i evangeliet – Guds rettssal og Guds...

Bibelforum. Av Peter Olsen 21

Julens tegn

Bokklipp. Av Carl Fr. Wisløff 27

Fra herlighet og ære

Dikt. Av Axel Remme 32

Vår Frelser han tok våre synder på seg,

utsletter så mildelig brøden.

Han fører oss alle på himmelens vei

og løser vår sjel ifra døden.

Det ville vår Herre oss unne.

(Edin Holme 1922. Nr 647 v. 3 i Sangboken.)

Redaksjonen vil ønske leserne en velsignet god jul og et riktig godt nyttår!
Neste nummer av Bibelsk Tro kommer i februar 2015.

Løftet om Guds Sønnns komme

AV OLAV HERMOD KYDLAND

Gjennom hele Bibelen, både Det gamle Testamente (GT) og Det nye Testamente (NT), er Guds Sønn den sentrale og viktigste person i tilværelsen. Han er fra evighet til evighet. Han er "Ordet" som var fra begynnelsen. Han var hos Gud og var selv Gud, den andre person i guddommen. (Joh 1).

Alt er skapt ved og til ham. Ingen ting er skjult for ham. Han er lyset som kom for å ta seg av dem som vandrer i mørket.

Syndefallet førte til død og mørke over menneskeslekten, men Den treenige Gud kunne ikke glemme sin ypperste skapning som han hadde skapt i sitt bilde til samfunn med seg.

Allerede på syndefallets dag lovet derfor Gud å sende en frelser til jord (1 M 3,15). Ved utvelgelsen av Abraham og følgelig Israel, ble løftet gitt til Abraham: *"Jeg vil velsigne dem som velsigner deg, og den som forbanner deg, vil jeg forbanne. Og i deg skal alle jordens slekter velsignes."* (1 M 12,3). Med andre ord: I Israel skulle det komme en person som skulle være til velsignelse for alle slekter på jord. Men hver den som forbannet Abraham og hans ætt, skulle Herren selv forbanne. Dette viser hvor fast løftet til Israel var.

Gjennom hele GT finner vi løftet om han som skulle komme i tidens fylde. I 5 M 18,15 leser vi: *"En profet av din midte, av dine brødre, likesom meg, skal Herren din Gud oppreise for deg. På ham skal dere høre."* Herren lover å sende en profet som Moses som Herren skal tale til og ved slik som han har talt ved Moses i gammeltestamentlig tid. Det poengteres at det er svært viktig at folket hører på profeten som skulle komme i sin tid.

Herren vil gi folket et tegn, sier profeten Jesaja i 7,14 og fortsetter: *"Se, en jomfru skal bli med barn, hun skal føde en sønn og gi ham navet Immanuel."* Denne sønnen skal få

navnet "Immanuel" som betyr "Gud med oss". Følgelig vil alle som tar imot Immanuel, ha Gud med seg som Far.

Videre sier profeten: *"For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herredømmet er på hans skulder, og hans navn skal kalles Under, Råd giver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste."* (Jes 9,6).

Dette ordet viser oss at barnet som jomfruen skal føde, har guddommelige egenskaper og følgelig er guddommelig. Det er altså et barn som skal bli født som samtidig har guddommelige egenskaper. Ikke noe vanlig menneske kan bli titulert med slike egenskaper. Følgelig må dette lille barn også være Guds Sønn fra evighet av. Noe som Sal 2,7 forteller oss: *"Jeg vil kunngjøre det som er fastsatt. Herren sa til meg: Du er min Sønn, jeg har født deg i dag!"*

I Jes 53,2 får vi høre om Herrens lidende tjener som *"skjød opp som en kvist for hans åsyn, som rotskudd av tørr jord."* Herrens lidende tjener ble ikke født på noe slott, men fra enkle kår steg han fram og ble foraktet og aktet for intet av folket. Men Herren viser oss sin hensikt med å la sin tjener stige fram og gjøre sin frelseshistoriske gjerning for alle mennesker. Profeten sier (v. 5): *"Men han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom."*

NT stadfester profetiene fra GT. Guds enbårne Sønn kom i tidens fylde, ble født av jomfru Maria i en stall og lagt i en krybbe i Betlehem. Han fikk navnet Jesus, for at han skulle frelse sitt folk fra deres synder (Mat 1,21).

Han var av Juda ætt og kom til sitt eget land som Herren hadde lovet patriarkene utallige ganger. Han var *"etter kjødet"* av Davids ætt (Rom 1,3) og ble født i Davids stad, Betlehem,

i samsvar med Skriften (Mika 5,1). Han var av det folket som Herren hadde utvalgt og gitt landet og var bærer av velsignelsen som ble lovet ved Abraham. Men de fleste av hans egne tok ikke imot han, men avviste han av forskjellige grunner.

Det til tross for at han oppfylte alt som var skrevet om han i GT, som profet, yppersteprest og konge. Han forkynte at Guds rike var kommet nær, helbredet syke og vakte opp døde. Han var Guds enbårne Sønn som ble "kjød", menneske, og hans herlighet som han hadde fra sin himmelske far, ble sett av noen (Joh 1,14).

Men de fleste tok ikke imot ham. Derfor sørget han over Jerusalem som har slått i hjel profetene og steinet dem som var sendt til byen og sier: "Hvor ofte jeg ville samle dine barn, som en høne samler kyllingene sine under vingene. Men dere ville ikke." (Mat 23,37 b).

Apostelen Paulus sier at forherdelse er for en del kommet over Israel, inntil hedningenes fylde er kommet inn (Rom 11,25). I Rom 11,11 sier han: "Jeg sier da: Har de snublet for at de

skulle falle? Langt derifra! Men ved deres fall er frelsen kommet til hedningene for å vekke Israel til nidkjærhet." Men det kommer en dag da "hele Israel" skal bli frelst (Rom 11,26). Vi ser fram til den dagen da Israel skal ta imot Messias. Apostelen sier: "hva annet vil da deres antakelse bli enn liv av døde?" (Rom 11,15).

Men i dag lyder budskapet både til jøder og folk av hedningeætt (Joh 1,12): "Men alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn."

Dette er et herlig budskap til en menneskehet som lever uten håp i en fallen verden. Det er et budskap om frelse og evig liv. Hvor stort å tenke på at enhver som tar imot Jesus som sin personlige frelser, skal kalles Guds barn! Alle Guds barn har en arv i vente i himmelen hvor vi skal få prise "Lammet", som kjøpte oss ved sitt dyrebare blod.

"Lammet, ja Lammet, dets vunder og sår,
Æren og prisen i evighet får!

Amen, halleluja! Amen!

(Fredrik Boye 1750. Nr 904 v. 4 i Sangboken) □

Gud er med oss!

AV HANS ERIK NISSEN

"... og de skal gi ham navnet Immanuel – det betyr: Med oss er Gud!" (Mat 1,23)

Er Gud med deg?

Mange har ikke helt frimodighet til å si det. Hvis de bare kunne leve opp til det slik de gjerne ville, da var det ikke så vanskelig. Men det er så mye som skulle vært annerledes. Noen har gitt opp, mens andre stadig håper på at de en gang skal greie å leve slik som de så gjerne vil.

Når det skjer da har hjertet frimodighet til å bekjenne at Gud er med oss.

Mange ser ikke hvor feil denne tankegangen er. Grunnen er at vi oppfatter at vårt forhold til Gud er avhengig av oss. Når alt lykkes for oss, da regner vi med at Gud er med oss.

Da nådesolen begynte å skinne i vårt liv, gikk det opp for oss at vårt gudsforhold ikke avhenger av oss, men av Jesus. Det er han som står inne for at Gud er med oss. Han bærer navnet Immanuel med rette.

Det er sant at synd skiller oss fra Gud, men Immanuel har sonet alle våre synder slik at syndens makt er brutt i vårt liv.

Når vi faller i synd kommer Immanuel. Han sier til oss at dine synder ikke betyr at vi er oppgitt av Gud. Vi skal få bære våre synder inn i lyset fra Immanuel. Hans blod har ikke mistet sin kraft fra å rense oss fra all synd.

Motgang, vanskeligheter og nød kan tårne seg opp så vi ikke ser Gud i alle de vanskeligheter

som møter oss. Men Jesu Kristi blod har sonet synden. Han står inne for at Gud er med oss i alt det uforståelige.

Gjennom alt som er vanskelig lærer Gud oss å tro på tross av det. Det kjennetegner den prøvede tro. Den regner med at Gud er med oss selv om alt og alle synes å være i mot oss.

Troen vet at Jesus heter Immanuel.

Vi må aldri sette punktum når vi har nevnt våre synder og vanskeligheter. Det som teller for Gud er ikke oss, men det er Immanuel. La oss derfor takke og prise hans navn.

”Er Gud med oss, hvem er da imot oss?”
(Rom 8,31) □

En hjemløs Konge

AV GUNNAR HOLTH

Vekkelsessangen som siteres nedenfor er skrevet av frelsesoffiseren fra Porsgrunn, Bernhard Fjærestrand (1879-1951), en meget produktiv sangforfatter. Mest kjent er han for sangen “Hans navn skal kalles Jesus”. Han har ellers oversatt “Jesus, Frelser, los du meg” (v.1 er skrevet av Fjærestrand) og “La meg få høre om Jesus”.

Han begynte tidlig å skrive dikt og vitne om sin Frelser. Sammen med Henry Albert Tandberg ble han tidlig med i redaksjonsavdelingen for Frelsesarmeen. Her utførte han et samvittighetsfullt og grundig arbeid og disse to, sammen med Klaus Østby, har hatt avgjørende betydning for

Frelsesarmeens sang- og musikkliv i Norge. Stikkord her er sangbøker/melodibøker. En tenker da på utvidelse og revidering av ulike utgaver.

I sangen som her siteres, skildrer han med vemod hvordan dørene ofte er stengt for Jesus.

Den ble skrevet som en julesang i 1906, og sto samme året i Krigsropets julenummer.

Senere har den fått plass i Frelsesarmeens sangbok, også i siste utgaven.

Tonen er av Klaus Østby, frelsesoffiser og internasjonalt kjent komponist, musiker, musikkteoretiker og dirigent. (Se noter neste side.)

1. En hjemløs Konge vandrer frem,
fra dør til dør han går
og ser med sorg de tusen hjem
som lukket for ham står.
Som første gang han søkte rom,
ei herberg' for ham var, –
han søker enn i slott og slum,
får oftest “nei” til svar.
2. Av kjærlighet til fallen slekt
forlot han all sin prakt,
han ville se vårt sjelssår legt
og med oss slutte pakt.
Han ville ta vår synd på seg,
forsone oss med Gud,
til evig liv oss vise veg
fra syndens gravnatt ut.
3. Enn misforstått av rik og arm
han vandrer om i dag.
Med samme medynk i sin barm
– en Frelser's hjertelag.
Og hvor det er en åpen dør,
så han får stige inn,
et frelsens underverk han gjør,
og fest det blir i sinn.

Omkved:

Han gjester deg i dag.
Han gjester deg i dag.
På hjertets dør han banker,
lukk fredens fyrste inn,
å, lukk ham inn i dag!

En hjemløs Konge vandrer frem

(Fra Frelsesarmeens sangbok, 1956)

T: B. Fjærestrand

M: K. Østby

D Hm A D A7 D

En hjem - løs Kon - ge vand - rer frem, fra dør til dør han

5 A D Em A D Hm F# Hm F#m C#7

går, og ser med sorg de tu - sen hjem som luk - ket for ham

9 F#m Hm F#m Em Hm D G A C#

står. Som før - ste gang han søk - te rom, ei her - berg for ham

13 F# H Em F#m D Em D/A A7

var, han sø - ker enn i slott og slum, får of - test "nei" til

17 D **Omkved:** A D A

svar. Han gjes - ter deg i dag! Han gjes - ter deg i

21 G H7 E E7 A A7 D Em Hm E7

dag! På hjer - tets dør han ban - ker, lukk fre - dens Fyr - ste

25 A Hm Em A7 D

inn, o lukk ham inn i dag.

Jesu komme til jord (Luk 2,1-20)

AV OTTAR ENDRESEN

Gud besøker sitt folk

En helt alminnelig natt. Et ungt par ute på reise. Overfylte menneskeboliger. Ei første-gangsfødende i fødselsveer i husets stall. Et lite guttebarn som nettopp er blitt forløst. Som er blitt svøpt og lagt i dyrenes førkrybbe.

Ytre sett en ganske alminnelig hendelse. Slekt følger slekt. Nå var det Josef og Maria som hadde fått foreldreansvar. En fødsel blant så utallige andre barnefødsler – neppe lagt merke til utover den nære familiekrets.

Likevel så ytterst spesielt. Denne fødselen som Lukas beskriver i juleevangeliet, representerer et vendepunkt i menneskeslektens historie. Begivenhetens små og store detaljer, hvem han ble født av, slekten han ble født inn i, tiden det skjedde, byen han kom til verden i, de politiske forholdene i fedrelandet, – alt sammen danner en intens harmoni med det som var forutsagt i de hellige Skrifter om Messias. Gud har besøkt sitt folk i dette barnet, slik han hadde lovt.

Både før og etter fødselen fikk enkeltmennesker englebesøk med budskap fra Herren. Det lød også profetiske ord om dette guttebarnets betydning i verden og for verden. Både Maria og Elisabeth, Sakarias, Simon og Anna talte åndsfulle lovsanger og evangeliske budskap som flyter over av innholdsmettede løfter fra Guds ord, med fokus på kvinnens avkom, eller jomfruens sønn, i møte med en fortapt menneskeslekt.

Hver på sin måte fikk disse enkle, fattige menneskene være i nærheten da Gud steg ned på jorden, da himmelen brøt inn i vår verden. Sammen med Maria og Josef fikk de lutfattige israeltiske utskudd, hyrdene på Betlehemsmarkene, førstehånds kjennskap til de mange ord som ble sagt om dette barnet, direkte fra englemunn.

Løftene blir oppfylt

Allerede de første timene i barnets liv ble også det oppfylt som ble sagt ved profeten: *"Evangeliet blir forkynt for fattige"*. Han som bor i det høye og hellige, Gud, er med oss. Immanuel.

Dette nyfødte barnet er Guds svar på løftene til fedrene om velsignelse for alle jordens slekter. Gud har blitt menneske på bunnen av den sosiale rangstige, en fattig ungjente, en alminnelig snekker og en flokk hyrder.

Gud har tatt bolig hos den som er sønderknust og nedbøyd i ånden, hos den som ingenting er og ingenting har, for å reise opp og forbinde og lege og gi liv.

Og folkets ledere og religiøse kontrollører er suverent satt på sidelinjen! Eller kanskje rettere: De har satt seg selv på sidelinjen.

Det ligger noe høytidsstemt over presten Sakarias ord:

"Lovet være Herren, Israels Gud, fordi han så til sitt folk og forløste det! Han oppreiste for oss et frelsens horn i sin tjener Davids hus, slik han for gammel tid av har talt ved sine hellige profeters munn – en frelse fra våre fiender og fra alle deres hånd som hater oss, for å gjøre miskunn mot våre fedre og komme sin hellige pakt i hu, det løftet han gav Abraham vår far med ed" (Luk 1,68-73).

En mengde profetiske utsagn, bilder og forbilder, fra århundrer og årtusener tilbake, blir oppfylt i tiden. Umerkkelig for flertallet, for de rike og mektige. Men vitnefast og sterkt for de fattigste og utstøtte.

Hva var det som skjedde i Betlehem denne ellers så ganske alminnelige natten? En av englene fra himmelen kunngjorde hemmeligheten for noen fattige hyrder ute på Betlehemsmarkene: *"I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids by."* (vers 11)

En personlig hilsen til mennesker som ikke gjaldt for noe, som var erklærte syndere: Deres Frelser er født, han som er Messias, Herren. Så ligger altså verdens frelser svøpt i en krybbe.

Messias ligger nyfødt i en stall. Herren hviler på et leie av halm. Apostelen Paulus forkynner grunnen i Rom 8,3:

”For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse, for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet.”

Frelseren – Herren Jesus Kristus

Det forholder seg slik med Jesus at han er det som Bibelen kaller ham. Jesus blir kalt en frelser. Navnet Jesus får ingen mening dersom vi ikke ser det i relasjon til hva vi er: Vi er syndere. Han er frelseren som tok all verdens synd på seg. Han ble sendt til jord for syndens skyld! Navnet frelser er det samme som Jeshua på hebraisk, på norsk Jesus. Den lille gutten var allerede blitt kalt Jesus før han ble unnfanget i mors liv. Det var en engel som ga ham det navnet, på ordre fra Gud selv – *”fordi han skulle frelse sitt folk fra deres synder”*. (Mat 1,21) Han skulle gjøre det som loven ikke maktet.

”Det som var umulig for loven” – å frelse fortapte syndere – *”det gjorde Gud da han utsendte sin Sønn i syndig kjøds lignelse”*. (Rom 8,3) Som et fint forbilde på dette var det Josva (”Herren frelser”), og ikke Moses (det vil si loven), som førte Israelsfolket inn i det lovede land. Det er derfor ikke tilfeldig at Josvas navn tilsvarer Jesu navn i betydning. Nå var Jesus i seg selv ikke et oppsiktsvekkende navn. Det spesielle var at frelseren fikk navnet sitt av en Guds engel før han ble født. Og derfor er det avgjørende å legge merke til de to titlene Jesus får av engelen: Messias, Herren. Det hebraiske Messias (den Salvete) er på gresk oversatt med Kristus. Ifølge GT er Messias Gud Herren. Derfor bruker ofte apostlene Jesu navnet sammen med titlene, slik at det i seg selv blir en liten preken: Herren Jesus Kristus.

Kongene, profetene og fedrene i GT hadde en inderlig lengsel etter å få kjenne sin Messias, og de så fram til å få oppleve Herrens fødselsdag. Men siden tiden for Herrens første komme lå flere århundrer lenger framme i tid, har Gud holdt håpet om den kommende Messias levende ved hjelp av bilder, forbilder og løftesord.

Vi har funnet Messias

Det er underlig å lese hvordan de første disiplene tenkte om Jesus, da døperen Johannes hadde pekt på ham og sa: *”Se der Guds lam!”* Andreas sa til Simon: *”Vi har funnet Messias!”* (Joh 1,42) Filip sa til Natanael: *”Ham som Moses har skrevet om i loven, og som profetene har skrevet om, ham har vi funnet: Jesus, Josefs sønn fra Nasaret.”* (Joh 1,46) Natanael sa til Jesus: *”Rabbi, du er Guds Sønn, du er Israels konge!”* (Joh 1,50)

Da svarte Jesus: *”Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dere skal se himmelen åpnet og Guds engler stige opp og stige ned over Menneskesønnen.”* (Joh 1,52)

Det er dette som er budskapet til oss i dag: Fortapte syndere skal få se himmelen åpnet fordi Jesus Messias har forsonet oss med Gud. Julens budskap er ikke blitt til for å lage stemning og ramme omkring en forbruksfest. Men det er ord som er mektige til å frelse fortapte sjeler. Jesus er født for at vi ikke lenger skal behøve å frykte for lovens forbannelse og tvang. Og med hans fødsel er en himmelsk glede blitt syndige mennesker til del.

Det er bare Jesus som kan fjerne syndens rot og årsaken til den tillukte himmel ved det store gjenløsningsverk. Han er *”et lys til åpenbaring for hedningene, og en herlighet for sitt folk Israel.”* (Luk 2,32)

Født for å frelse deg

”I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids by” (vers 11). Han er født for dere. Også i denne sammenheng kan vi bruke de sjelesørgeriske ordene Luther skriver angående ordene for dere i innstiftelsesordene til nattverden: *”De krever et hjerte*

som tror Gud. Et hjerte som tror at Jesus er født for meg. At han har betalt min skyld og straff fullt ut. At han har gitt sitt legeme og blod for meg, for at jeg skulle ha fred og få legedom i hans sår”.

Hyrdene forstod budskapet. De forlot alt og gikk for å lete etter barnet. Tenk, Jesus var

født for dem! *”I ham var livet, og livet var menneskenes lys.”* (Joh 1,4)

Og så kan du velge om du vil ha livet med Jesus, eller om du vil være i døden og dommen på egen hånd. Om du vil legge alt av ditt eget til side og skynde deg til Herren Jesus Kristus og få dine synder rensset i lammets blod. □

Juletanker

AV CHRISTIAN JEBSEN

”For jeg vet de tanker jeg tenker om dere, sier Herren. Det er fredstanker og ikke tanker til ulykke. Jeg vil gi dere framtid og håp.” (Jer 29,11)

De første juletanker ble tenkt av Gud, for før verdens grunnvoll ble lagt, utvalgte han oss i Kristus.

Paulus sier at denne frelsesplanen lå fra evighet gjemt som en hemmelighet hos Gud (Ef 3,9), og at han hadde fattet den hos seg selv. Men Gud lot det ikke bare bli med tanken, han gikk til handling. Guds tanker ble åpenbart. Først i ord. De første ord vi møter om denne frelsesplan, er vel ordet i 1 M 1,26, hvor det heter: *”La oss gjøre mennesker i vårt bilde...”* Følgelig kan vi si at mennesket er med i Guds frelsesplan, og så skapte Gud mennesket i sitt bilde. Er det ikke en herlig tanke for et lite menneskebarn at det er skapt i Guds bilde og til å ha samfunn med ham?

I Jes 43,7 leser vi at Gud skapte, dannet og gjorde mennesket til sin ære. Dette viser oss at Gud har store planer med mennesket. Men så kom syndefallet, og ble da ikke hele Guds frelsesplan gjort til intet? I syndefallet gikk mye tapt. Brorson synger:

*”Alt siden vi tapte den ære,
Guds billedes frukter å bære,
var verden forvillet og øde,
vi alle i synden bortdøde.”*

Men Gud skje takk. Selv om mye gikk tapt, ja, å se til gikk alt tapt, så rokket det likevel ikke det minste ved Guds frelsesplan, for den var lagt før

syndefallet. Vi kan vel si det slik at i syndefallet ble døren lukket for mennesket til Gud, men den ble ikke lukket fra Gud til mennesker, og nettopp på syndefallets dag kunne Gud begynne å gi sine frelsetanker til kjenne om den plan han hadde fattet hos seg selv. Og da paradiset dør ble lukket, ble en annen dør åpnet, nemlig løftet om Kristus som døren. Det var altså den veien Gud ville gå, igjennom Kristus. Ja, for det var ingen annen vei til å frelse slekten. Bare gjennom Jesus Kristus kunne Gud nå ned til oss. Kristus er veien og døren fra Gud til oss.

Dette prøvde Gud gang på gang å fortelle gjennom mange løfter i Det gamle Testamente, men det så ut til at mennesket hadde problemer med å fatte denne frelsesplanen. Imidlertid var det menn som Abel, Noah, Abraham, David med flere som i troen på disse løfter gikk inn gjennom døren.

Så kom tidens fylde, da Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss.

*”Da lot Gud en rose oppskyte,
og sæden omsider frambytte,
å rense og ganske forsøte
vår slekts den fordervede grøde.”*

Og da ble det jul på jord, og himmelens og jordens krefter satt i bevegelse. En engel kunn gjorde hans komme, og Den Hellig Ånd fyller og inspirerer presten Sakarias som utbryter: *”Lovet være Herren, Israels Gud, fordi han så til sitt folk og forløste det! Han oppreiste for oss et frelsens horn i sin tjener Davids hus”* (Luk 1,68-69).

Også Maria tok del i lovsangen og sa: *"Min sjel opphøyer Herren, og min ånd fryder seg i Gud, min Frelser"* (Luk 1,46-47). Himmelenes hærskarer sang: *"Ære være Gud i det høyeste"* (Luk 2,14). Hyrdene skyndte seg til krybben og vendte glade tilbake. Vismennene bøyde seg i tilbedelse, og gamle Simeon tok barnet på sine armer og sa: *"Herre, nå kan du la din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord, for mine øyne har sett din frelse"* (Luk 2,29-30).

Guds frelsesplan var nå åpenbart i tidens fylde, og den gjelder alle, for han har tatt med alle under ulydighet, for at han kunne forbarme seg over alle. Guds vei til oss heter Kristus. Det var bare gjennom Jesus Kristus at Gud kan nå ned til oss, og det er bare gjennom Jesus Kristus vi kan nå fram til Gud. Uten ham er der ingen adgang til Faderen. Han er veien, sannheten og livet, og det kommer ingen til Faderen uten ved ham, men i Jesus Kristus er det igjen fri adgang til Gud for hver den som vil kan komme.

*"Komme da sjeler, ja syndere alle,
ta da her dobbelt for synd og for brøst.
Måtte vi alle med Adam enn falle,
Jesus har frelst oss og lenkene løst."*

Det er Guds julebudskap til oss, at den som tror Sønnen, har evig liv, men den som ikke tror Guds sønn, har ikke livet. Så la oss da ta imot denne store julegaven i takk og tilbedelse og si med sangeren:

*"Da våger jeg ei vantro bli,
nei, jeg vil nøyes her.
For stor er vel min syndeflod,
dog større Lammets død og blod.
Da våger jeg ei se forbi,
hva for meg ofret er.
Jeg er av hjertet glad."*

La oss si med Paulus i Rom 11,33-36: *"Å dyp av rikdom og visdom og kunnskap hos Gud! Hvor uransakelige hans dommer er, og hvor usporlige hans veier. For hvem kjente vel Herrens sinn? Eller hvem var hans rådgiver? Eller hvem gav ham noe først så han skulle få vederlag? For av ham og ved ham og til ham er alle ting. Ham tilhører æren i all evighet. Amen."*

(Fra Juleneget 1955. Oversatt fra dansk) □

Guds frelse åpenbart

Av Axel Remme

I de perspektiv som skinner
ser vi høytids budskap klart:
Her på jorden slekten finner
nå Guds frelse åpenbart.
Se med tro til Sønnen hen!
Ved sitt ord han kommer enn.

Fatt det tegn, hans krybbeleie
viser mangel, offer, savn.
Men han brakte rikt til veie
det som tjener alles gagn.
For hans fødsel, hellig natt,
kom med fredens dyre skatt.

Om du undres og må grunne
på hans komme og for hvem,
gjør som hyrdene å skynde
deg til ham i Betlehem.
Gå i hast i troens spor,
på det himmel sendte ord!

Den som søker skal óg finne
Frelseren som kom til jord.
Ordets lys vil for den skinne
som det hører, følger, tror.
Da skal lovsangen som hist
lyde glad for Herren Krist.

HERLIGSTE JESUS

Tone: Deilig er jorden

Herligste Jesus, alle herrers Herre,
Guds og jomfru Marias Sønn.
Deg vil jeg elske, deg vil jeg ære,
du er mitt liv, min krone skjønn.

Fager er engen, fagrere er lunden
når den om våren skyter blad.
Jesus er fagrere, Jesus er renere,
han gjør mitt såre hjerte glad.

Klart stråler solen, mildere er månen,
praktfullt er himlens stjerneskjær.
Mer stråler Jesus, mer lyser Jesus
enn hele himlens englehær.

Deilig er blomsten, skjønnere er mennesket
i den friske ungdomsvår.
Blomsten må visne, ungdommen falme,
men Jesus eldes ei av år.

Alt som i himmel og på jord er fagert,
låner sin hele glans fra deg.
Jesus, vi beder, kjennes dog ved oss,
du er den venn som svikter ei!

*Gammel tysk folkesang, fra midten av det 17. århundre.
Oversatt av Jørgen Henrik Brochmann i 1906.*

Plass til Jesus

AV AXEL REMME

Tre forskjellige bibelord fra NT som gjelder samme sak: Luk 2,7, Joh 1,11 og Åp 3,20:

”Og hun fødte sin sønn, den førstefødte. Hun svøpte ham og la ham i en krybbe, fordi det ikke var rom for dem i herberget.”

”Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham.”

”Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg.”

Spørsmålet om å være en kristen gjelder framfor noe om hva slags plass Jesus får i livet, om det er rom for ham som Frelseren og Herren? Bibelversene ovenfor forteller alle om at det ikke var plass for Jesus. Han var verken ventet eller velkommen. Det var opptatt og lukket for ham.

Hemmeligheten for et rett og rikt kristenliv ligger i det å ha plass for Jesus. Den som lukker opp for ham, åpner for *”det sanne lys”*, og for freden, gleden og velsignelsen.

1. Ingen har møtt så mange stengte dører som Jesus

Fra første stund han kom til verden, var det ikke plass for ham.

Maria og Josef måtte høre hvor enn de søkte husrom: Her er opptatt. Og denne mangel på rom for Jesus, har gjentatt seg siden. De fullsatte herbergene i Betlehem den gang, er blitt eksempel på og påminnelse om hvordan menneskene til alle tider har latt Jesus, verdens frelser, være husløs og utenfor hos seg.

Jesus avslørte en dag sin smerte fordi folket ikke ville ta imot ham. Han gråt over Jerusalem og sa: *”Visste også du, om enn først på denne din dag, hva som tjener til din fred! Men nå er det skjult for dine øyne.”* (Luk 19,42) Og så måtte han med sorg forkynne følgene av at de stengte ham ute, dommen som snart kom over

Jerusalem og folket. Hva vi har gjort med Jesus blir det avgjørende på dommens dag. Ikke først og fremst hva vi ellers har gjort av godt eller galt. Men om han har fått adgang til oss med sin nåde og gave.

2. ”Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham”

Det er få som opplever det sørgelige og ikke bli tatt imot av sine egne?

Når slikt skjer, er det noe som er blitt helt galt. For Jesus måtte det være ekstra sårt og tungt å bli forsmådd av sitt eget folk. Det folk som hadde fått løftene og loven, og som Gud sendte Messias til verden ved. Apostelen Johannes skrev det slik: *”Lyset skinner i mørket, og mørket tok ikke imot det.”* (Joh 1,5)

Jesus er ennå ikke mottatt av Israel. Han blir avvist som Messias, den guddommelige frelser. To tusen år etter hans fødsel er det fortsatt slik. Men stadig flere jøder kommer til tro på ham og danner kristne menigheter i Israel.

3. Jesus kommer ofte til stengte dører

Han slipper ikke inn, får ikke adgang, blir ikke mottatt og heller ikke tålt. I hjertene, hjemmene og samfunnet er det ofte lukket for ham. Bare de færreste har rom for Frelseren. Dette er situasjonen også i Norge. Derfor vil en ikke ha forkynnelse i barnehager, skoler og ikke engang når en skal markere høytider.

Det blir stadig mindre plass for ham også i de kristne hjemmene. Derfor forsvinner andakten, bordbønnen, sangen om Jesus og den kristne samtalen. Og hvor mye får han plass i familienes høytidsselskap? Er det rom for evangeliet om hans komme, for bønningen og takken til ham? Eller er han stengt ute fra det hele?

4. Rom for Jesus

Det er et spørsmål om å ha et rett, personlig

trosforhold til ham. Men det kan bare den ha som har tatt imot ham som Kristus, Frelseren og Herren. Den som tror, ber ham inn til seg og sier som i adventsalmen: *"Mitt hjertes dør jeg åpner deg, o Jesus, kom hit inn til meg, og ved din nåde la det skje at jeg din vennlighet må se."*

Det tragiske er, at også en velordnet og respektert kristen menighet kan ha stengt for Jesus. Det viser ordet som er sitert fra Johannes Åpenbaring. Jesus var kommet på yttersiden, men de så ikke sin nød. Tvert om sa de: *"Jeg er rik, jeg har overflod og har ingen nød"*. Men Jesus, som banket på hos dem, forkynte disse avslørende ord: *"du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken"*. Den som har satt Jesus utenfor sitt liv, lever i åndelig selvbedrag og fattigdom.

Overfor disse skriftordene unngår en ikke det ransakende spørsmål: Hvordan er mitt eget forhold til ham? Hvor er Jesus hos meg? Har han virkelig rom i mitt liv som Frelseren og Herren? Eller er sinnet fanget av alt annet så jeg har nok med det?

1. Hvorfor er det ikke rom for Jesus? Hva er det som lukker for ham?

Vantroen stenger alltid for Jesus.

I Hebreerbrevet står det at *"de som først fikk høre det glade budskap, kom ikke inn på grunn av vantro."* De ble utenfor Guds rike. Vantroen fører til likegyldig overfor Guds ord og kall, og hindrer åndelig påvirkning. Den holder mennesket borte fra å lese og høre Guds ord.

Jesus kommer ikke til og får gjort sin gjerning der vantroen rår. Slik var det i Nasaret. Det står at *"han gjorde ikke mange kraftige gjerninger der, på grunn av deres vantro."* (Mat 13,58)

2. Stoltheten stenger også for Jesus

Den er som en lås som lukkes på innsiden. Når mange ikke lukker opp for ham, er det fordi de ikke innrømmer sitt behov for frelse. De erkjenner ikke sin synd og behovet for tilgivelse hos Gud. Men *"hovmod står for fall"*. Det er mer enn et ordtak, for det lærer Bibelen oss. En dag skal *"hvert kne bøye seg."* (Fil 2,10)

"Gud står de stolte imot." (1 Pet 5,5), (Jak 4,6), (Ordsp 3,34)

Gud, alt livs skaper og oppholder, som elsket verden slik at han gav sin Sønn for å frelse den, blir møtt med stolthet og avvisning.

3. Frykt er også årsak til at Jesus ikke gis rom

Mange tør ikke slippe Jesus til fordi de frykter konsekvensen. Dette er en redsel både for mennesker og for den forandring som kristenlivet fører med seg. Og likeså for den belastning som følger med det å bekjenne troen på Bibelen som Guds ord og Jesus som Kristus, verdens frelser.

Ja, det har sine følger å omvende seg til Gud. Det er ikke behagelig for vår onde, egoistiske natur. Men det er alltid positivt og rett. Ingen taper noe verdifullt ved å ta imot Jesus. Aldri har han tatt noe godt og nødvendig fra noen. Han kom ikke for å ta, men for å gi, ikke for å berøve, men for å berike. Det viser både Bibelen og erfaringen.

Hva holder deg igjen? Er du redd for hva dine nærmeste vil si om Jesus slipper til hos deg? La ingen av dem hindre deg i å få et rett forhold til Gud! Frykt heller ikke for det du skal lide for bekjennelsens skyld. Troens strid er god og nødvendig.

4. Likegyldigheten har også den onde følge at den stenger Jesus ute

Dette er en synd som gjøres liten og uskyldig. Men den er like besnærende og farlig som andre synder. Dessuten er den så alminnelig og iblant så kamuflert, at den blir oversett.

I lignelsen om kongesønnens bryllup (Mat 22,3 og v.5) står det om de innbudte: *"de ville ikke komme"* og *"de brydde seg ikke om det og gikk sin vei"*. Her ser vi likegyldighetens holdning og konsekvens. Det er ikke øre for Jesu ord og innbydelse. En bryr seg ikke om det. Men går sine egne veier bort fra ham. Slik stenger en Jesus ute og dermed setter seg selv utenfor Guds rike. Oftest skjer det uten særlig anfektelser. For likegyldigheten sløver samvittigheten og skader sjelens øre for Guds kall.

5. Anstøtet må også nevnes som hindring for Jesus

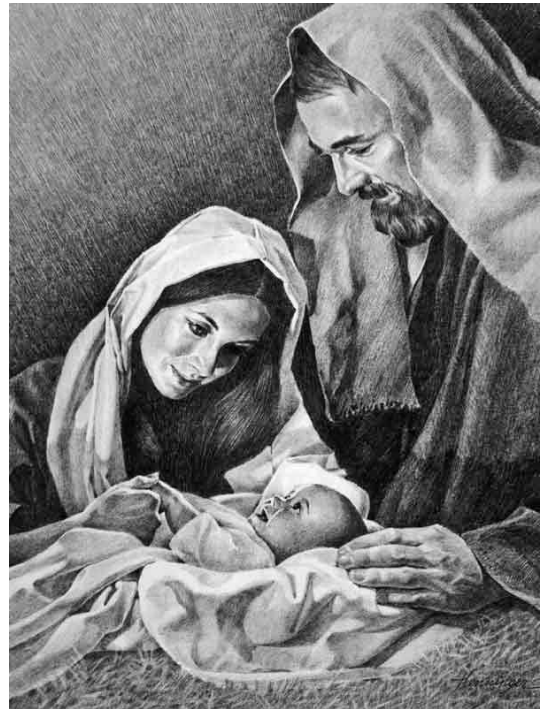
Folket i Nasaret tok anstøt av ham, fortelles det. (Mat 13,57) Han var så kjent og alminnelig. Likevel var han så uforklarlig og stor, både i ord og gjerninger. Her stod de overfor den fattige og ringe, og den hellige og mektige i en og samme person. De *"ble meget forundret"* over hans visdom og kraftige gjerninger. *"Og de tok anstøt av ham."* (Mark 6,3) De lukket sitt hjerte for ham i anstøt mot ham.

Det uforståelige, at han er det ekte, sanne menneske og sann *"Gud over alle ting"* (Rom 9,5), har vært et anstøt til alle tider. Det er ordet om ham og av ham, som viser vår totale avhengighet av Jesus for å bli frelst, mange forarges, støtes og snubler det. (Joh 6,53-61) Jesus sa: *"Salig er den som ikke tar anstøt av meg."* (Mat 11,6)

Men Jesus har rom for alle!

Det er ikke avsperrret hos ham, ikke lukket, heller ikke for trangt. Ved hans frelsergjerning åpnet han for alle til Guds samfunn. Det gjorde han ved sitt hellige liv, sitt sonings blod og sin oppstandelse. Han er selv døren inn til Guds rike, og den er fortsatt åpen. Derfor kom han til vår jord. *"Fra krybben til korset gikk veien for deg. Slik åpnet du døren til himlen for meg."*

"Det er ennå rom", som tjeneren i lignelsen om det store gjestebud, sa til sin herre (Luk 14,22). Ennå er det plass for deg. Ennå, står han

"for døren og banker." Ennå, tross de mange og stadige forsmådde innbydelser. Ennå, selv om han så ofte ble møtt med vantrø og avvisning, Ennå, om han så lenge er blitt stengt ute og kastet vrak på.

Kallet og utfordringen til enhver er det vi alltid synger før denne høytiden:

"Gjør døren høy, riv stengsel ned, i hjerterom for ham bered, så kommer ærens konge sterk og fremmer i deg alt Guds verk." □

Stefanus, et sannhetsvitne

AV IMMANUEL FUGLSANG

Den store juleglede følger også med 2. juledag, St. Stefanus dag

Det er ikke for mye sagt at den kirkelige høytid, som har fått mest tilslutning i folket, er julen. Slik er det i alle fall i Danmark, og det er mitt klare inntrykk at det også er tilfelle i Norge. Selv om 1. påskedag også fortsatt har

flere som går til kirke enn en alminnelig søndag, så er julaften de fleste steder årets absolutt mest besøkte kirkelige høytid.

Men det er ganske merkbart at deltakelse i gudstjenesten 1. juledag er klart mindre enn julaften, og ennå tydeligere blir denne tendens når det gjelder 2. juledag (igjen kjenner jeg

det best på danske forhold). Men hvorfor er det i grunnen slik? For det er jo slik at det ved alle tre julegudstjenester blir sagt følgende når preketeksten leses opp: "Dette hellige evangeliet...". Og ordet "evangelium" betyr jo "det glade budskap".

At 2. juledag også er St. Stefanus dag, er noe vi kanskje sjelden tenker over. Teksten denne dagen handler om Stefanus, som ble den første kristne martyr, som betyr at han var et sannhetsvitne. Derfor vil jeg prøve å framheve noe, også i lyset av den historiske bakgrunnen for valget av tekster til 2. juledag.

Våre kirkefedre hadde syn for martyrenes betydning

Først vil jeg sitere den såkalte kollektbønnen som i mange kirker blir bedt av presten i begynnelsen av gudstjenesten:

"Evige og barmhjertige Gud og himmelske Fader! Du, som gav den hellige Stefanus nåde til for ditt ords og din elskede Sønnns skyld å bli den første martyr etter Kristi himmelfart og med tålmodighet å be for sine forfølgere: gi også oss nåde til tålmodig å lide hva som tildeles oss etter din guddommelige vilje, og til å elske våre fiender og uvenner og be for dem, og forunn oss, når vår time kommer, salig å sovne inn i troen på din elskede Sønn, Jesus Kristus, vår Herre, som med deg lever og regjerer i Den Hellige Ånds enhet, en sann Gud fra evighet og til evighet! Amen."

Leseteksten har blant annet følgende omtale av Stefanus i Apg 6,8-10 og 15. "*Stefanus var full av nåde og kraft, og han gjorde under og store tegn blant folket. Da stod det fram noen av den synagogen som kalles de frigittes og kyreneernes og aleksandrinernes, og noen av dem som var fra Kilikia og Asia, og de gav seg i ordskifte med Stefanus. Men de kunne ikke stå seg mot den visdom og Ånd som han talte med.*"

"*Alle som satt i Rådet, stirret på ham, og de så at hans ansikt var som en engels ansikt.*" (v. 15)

Og videre i Apg 7,54-60 står det: "*Men da de hørte dette, stakk det dem i hjertet, og de skar tenner mot ham. Men han var fylt av Den*

Hellige Ånd og rettet blikket opp mot himmelen. Han så Guds herlighet og Jesus stå ved Guds høyre hånd! Og han sa: Se, jeg ser himmelen åpnet, og Menneskesønnen stå ved Guds høyre hånd! Da skrek de med høy røst og holdt seg for ørene, og stormet alle som en inn på ham. De drev ham ut av byen og steinet ham. Vitnene la klærne av seg ved føttene til en ung mann som hette Saulus. Og de steinet Stefanus, mens han bad og sa: Herre Jesus, ta imot min ånd! Så falt han på kne og ropte med høy røst: Herre, tilregn dem ikke denne synd! Og da han hadde sagt dette, sovnet han inn."

Så er det selve preketeksten som varierer etter som det er første eller andre tekststykke. Men felles for begge tekster er at de har noe å gjøre med lidelser, kamp og motstand for evangeliets skyld. Og nettopp i lys av dette kan det være på sin plass å spørre slik: Hvordan kan det forenes med ordene: "Dette hellige evangeliet..." (det glade budskap!) når det menneskelig sett ikke er noen glede ved lidelse, kamp og motstand? Jo, det henger blant annet sammen med det Jesus sier i Joh 18,36: "*Mitt rike er ikke av denne verden. Var mitt rike av denne verden, da hadde mine tjenere kjempet, så jeg ikke skulle bli overgitt til jødene. Men nå er mitt rike ikke av denne verden.*"

I lyset av dette må vi ikke tenke verdslige tanker når det gjelder Guds rike (forstås som mennesketanker i motsetning til Guds tanker). Nei, i Guds ords lys ser det helt annerledes ut. Vi kan bare tenke på følgende steder hvor ordet glede, eller lignende uttrykk, inngår i en sammenheng med motstand og vanskeligheter:

Bergprekenen: Mat 5,11-12: "*Ja, salige er dere når de spotter og forfølger dere, og lyver allslags ond på dere for min skyld. Gled og fryd dere, for stor er den lønn dere har i himmelen. For slik forfulgte de profetene før dere.*"

Guds tanker er annerledes enn mennesketanker

Jak 1,2-4: "*Mine brødre, akt det for bare glede når dere kommer i mange slags prøvelser. For dere vet at når troen blir prøvet, virker*

det tålmodighet. Men tålmodigheten må føre til fullkommen gjerning, så dere kan være fullkomne og hele, og ikke komme til kort i noe.”

Og i Apg 5,40-41 står det om apostlene etter at de var blitt anklaget for det jødiske råd: ”Så kalte de apostlene inn igjen og lot dem hudstryke. De befalte dem at de ikke skulle tale i Jesu navn, og så lot de dem gå. De gikk da bort fra Rådet, glade over at de var aktet verdige til å bli vanæret for Navnets skyld.”

Men kunne det så stanse dem i evangeliets tjeneste? Nei, hør hvordan det lyder i vers 42: ”Uten opphold fortsatte de med å lære hver dag i templet og hjemme, og å forkynne evangeliet om at Jesus er Messias.”

Til slutt skal vi lese Fil 1,29: ”idet dere har fått den nåde, ikke bare å tro på Kristus, men også å lide for ham.”

Skal vi selv oppsøke motstand for Kristi skyld?

Skal vi så selv oppsøke mer motstand og forfølgelse for så å si, å kunne få lov å oppleve den glede som disse bibelord gir uttrykk for? Nei, det står ikke noen steder at vi selv skal søke å provosere fram motstand for evangeliets skyld. Men motstanden vil komme til oss som en følge av at vi gjerne vil leve et inderlig liv med Jesus i lyset av Bibelens klare ord. Det kan vi lese om bl.a. følgende steder:

2 Kor 1,5-7: ”For likesom Kristi lidelser kommer over oss i rikt mål, så er også vår trøst rikelig ved Kristus. Lider vi trengsel, tjener det til trøst og frelse for dere. Blir vi trøstet, tjener det også til trøst for dere, en trøst som viser sin kraft i utholdenhet under de samme lidelser som også vi lider. Vårt håp for dere står fast. For vi vet at slik som dere har del i lidelsen, så skal dere også ha del i trøsten.”

Det står i vers 5 at ”... Kristi lidelser kommer over oss i rikt mål.” Vi skal altså ikke aktivt oppsøke lidelser. Samme sak bekreftes tydelig i 2 Tim 3,12: ”Og alle som vil leve gudfryktig i Kristus Jesus, skal bli forfulgt.”

Forfulgte kristne trenger vår forbønn

Mye mer kunne skrives om forfølgelser for Jesu skyld. Vi kan jo bare tenke på forholdene for de kristne i Nord-Korea, Syria, Egypt. Da er det grunn til at vi også i den kommende jul tenker våre tanker i lyset av St. Stefans dag. Det er tydelig når vi leser

Heb 13,3: ”Husk på dem som er i fengsel, som om dere var fanger sammen med dem, likeså dem som blir mishandlet, for dere har jo selv et legeme!”

De mange lidende, stridende og forfulgte kristne brødre og søstre har i sannhet bruk for at vi husker å be til Gud for dem, både juledagene og i den travle tid som det ofte er før selve julefeiringen. □

Vekkingstider

AV DAG RUNE LID

Ynskje om samvitsvekking, er noko av hjar-tetrongen for Guds folk. Både i GT og NT kan me lese om slike tider. Under vekkinga i Efesus, som står omtalt i Apg 19, står det så beskrivande: ”Såleis hadde Herrens ord stor framgang og fekk makt.” Det at Guds ord får makt, er noko av det særmerkte ved slike samvitsvekkingar. Då må eg bøye meg for

Guds ord i alle ting, for eg har lært Herren å kjenne som Sanninga.

Eg tykkjer alltid det er spennande å lese frå vekkingssoga. Då ser ein korleis Gud handlar på forunderleg vis, og det vekkjer inspirasjon. Når eg les, slår det meg gong etter gong at Gud er den same i dag. Ingenting er umogleg for han!

Rogaland

Dei 10 første åra av førre århundre var det vekkingstider nær sagt over heile vårt land. Vekkinga starta mot slutten av 1890-åra og auka på i styrke, og seinare vekkingar kunne ikkje samanliknast med denne.

I Rogaland stod den kjende vekkingspredikanten Sven Foldøen fram i desse åra etter århundreskifte. Han hadde hatt omvendingskamp på Dakota-prærien, og no kom han heim att til gamlelandet som radikal vekkingforkynnar. Han fekk vere eit reiskap i Guds hand til at mange vart frelste.

I Vårløysing står det fortalt at han på Kvitsøy hadde stått i to veker, og siste kvelden heldt han avskjedstale om at *“det skal gå Sodoma og Gomorra tolegare på domens dag enn dykk”*. Denne kvelden braut vekkinga laus. Det la seg ei sterk åndsmakt over øyane, folk som sat heime kjende seg dregne av Gud. Det blei vekking med djup syndenau og klår overgang frå død til liv. Ein kveld bøygde 40 menn og kvinner seg på bedehuset, og fruktene var store og varige, kan me lese.

Hardanger

I bygdene i Hardanger fekk ein også oppleve vekkingstider. Lekfolket hadde stått sterkt her tidlegare også, og i 1880 åra var det ikkje uvanleg at Indremisjonen kunne samle opp til 10.000 menneske på storsamlingane sine. Brandtzæg var kome til bygda i 1897, for å byggje opp Framnes ungdomsskule.

I Norheimsund var det ei spesiell hending som nok var medverkande til at vekkinga greip så djupt. Ut på hausten i 1902 merka ein noko heldt på å bryte fram. Bønemøte som dei heldt rundt om i heimane, søkte no folk til i så stort tal at dei fekk ikkje rom lenger i stovene, men laut ta bedehuset til hjelp. Indremisjonen planla møter og festar som skulle haldast i jula, men ingen drøymde om at det skulle gå som det gjekk.

Julekvelden rauk det opp til storm frå nordvest, og det auka til orkan. Då det stilna frampå morgonen, spurdes det at tre menn frå

Norheimsund hadde drukna om natta, då dei ville berge ei skute som heldt på å drive av.

Folket blei oppskaka og det la seg eit uvanleg alvor over heile bygda. Då det fyrste møte skulle haldast, strøymde både unge og gamle til bedehuset. Frå jul og utover heldt dei møter kvar kveld, og bedehuset var fullt. Men først då to lektalarar, Knut Hesjedal og seinare Olav Hodne kom til bygda, tok vekkinga fart for alvor.

Det var underleg samlingar som no fylgde. Oftast fall heile samlinga på kne når bønemøtet byrja. Ei åndsmakt som synest dra alle med, låg over møtet. Nokre bad, andre reiste seg og sa at dei ville vende om til Gud, og fleire og fleire vitna om at dei hadde vunne fram til fred og ljøs Herren opna opp og vondskapens åndehær måtte vika. Alt i alt er det den største vekkinga som har gått over bygdene her, og ingen var meir trufast i dette vekkingarbeidet enn Brandtzæg, står det å lese i Vårløysing.

Stranda

I 1920 åra hørde ein lite om vekking i vårt land, men på same tid levde det i enkelte kretsar ein sterk lengsel etter å få oppleve vekkingstider. I 1930 og dei følgjande åra merkast ny åndeleg lufting.

I Kåre Ekroll si bok om Øivind Andersen får me også eit glimt frå vekkingstidene på Standa der Andersen fekk vere med. Det hadde seg slik at på ein gard oppe i bygda, ikkje langt frå Vestborg, budde ein eldre truande mann som hadde vore mykje plaga av sjukdom. Denne mannen hadde i årevis bedt til Gud om vekking i bygda.

Ein dag utpå vinteren ropte han på folket nede på kjøkenet. Då dei kom inn på rommet til han vart dei ståande som fjetra. Det var liksom ein eigen atmosfære der inne, – og som eit underleg lys som ikkje kunne forklarast.

Mannen kunne fortelja at Jesus hadde vitja han denne dagen, og han kunne fortelje nøyaktig dagen då Jesus ville kome for å hente han. Og han hadde fått vite når vekkinga i bygda skulle byrje.

Den dagen mannen hadde forutsett, døydde han, og gjekk lukkeleg heim til Jesus, og på den tid han hadde sagt, byrja det å skje underlege ting på bedehuset og i kyrkja. DVI hadde møteverksemd på bedehuset, og det kom sånn ei underleg åndsmakt over møta, og folk kom på bedehuset og overgav seg til Gud. Øivind Andersen kom også til bygda denne våren og fekk vere mange til hjelp.

Andersen dreg parallellar til Daniel kap. 10, i dette han møtte på Stranda. Korleis Daniel i si naud vende seg til Herren og fekk oppleve at vondskapens åndehær blei kjempa attende. Eg tar med nokre avsnitt frå boka der Andersen sjølv fortel:

“Et par av dem som var meget ivrige i arbeidet, ville gå over til Sykkulven og vitne og føre vekkelsen over dit. Den gang var ikke veien mellom Stranda og Sykkulven, den som bilruten nå bruker, ferdig over hele fjellet. Da disse to gikk oppe på fjellet, følte det seg plutselig så beklemt. Det var som de fikk det vondt innvortes. De mistet all frimodighet, og de sa til hverandre: - Hva er dette for noe!

De kunne ikke forklare det. Men de gikk nå ned i Sykkulven og prøvde å ha møter, men de klarte det ikke. De prøvde å vitne, prøvde å bære frem Guds ord, men det var som de fikk munnen dyttet full med bomull. De måtte simpelthen gi det opp å gå tilbake til Stranda igjen. Da de

passete skillet på heia og kom på Stranda-siden, var det som alt vondt vek, som himmelen åpnet seg over dem, og den samme liflige ånd var i dem som den hadde vært før. Og de kom ned og vekkelsen fortsatte i Stranda.

Det er ikke tvil om at det er bokstavelige det vi leser om Ef 6 om ondskapens åndehær i himmelrommet. Det står også noe om høvdingen over luftens makter. Dette vil mange ta som symbolsk uttrykk og tenker ikke på at det er slik som det står.

Skal det bli vekkelse, den vekkelsen som altså egentlig Guds ord taler om, da må det skje noe. Det må skje noe i himmelen. Ondskapens åndehær må kjempes til side. Det må åpnes. Dette tror ikke jeg de kristne har nok syn for i dag. De tenker så ofte at bare de får en god mann, en som kan forkynde klart, og en som synger og spiller, så skal det bli vekkelse. Men den egentlige vekkelsen i den forstand at det omskaper mennesker og bygder og byer, det blir det ikke.

Det vi må begynne med, vi kristne, er å gå i oss selv. Vi må se vår synd. Vi må bekjenne vår synd, vi som tror på Jesus. En bør ikke snakke om at det er så galt blant folket. Og vi må ikke snakke om alle de gale bevegelsene som er opp i tiden. Vi må bekjenne som Daniel at det er vi som har syndet. Har vi ikke det? Vi har gjort ille. Det er vi som har vært ugudlige. Vi har

CD

”Jesus er veien til himmelen” med sang av:
Unge Røster fra Namsos.

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Eller ved å skrive til:
Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116
4311 Hommersåk

satt oss opp imot Gud. Det er vi som bekjenner oss som kristne, som har veket av fra Guds bud og forskrifter i en meget betydelig grad. Og vi bekjenner det ikke som synd.

Hva tror du kommer til å hende om vi som kristne kommer i nød med oss selv og begynner å be som Daniel ba? Da kommer det til å hende som hente på Daniels tid.

Vi hører i Johannes's Åpenbaring (kap. 5,8 og 8,3-5) om disse skålene som blir tømt i himmelen. Det var de troendes bønner, står det. Og da skålene ble tømt i himmelen, ble det jordskjelv på jorden, og det jordskjelvet er det vi kaller vekkelse, det. Det skaker opp, og det skjer underlige ting...

Men om vi nå som kristne mannjevnt kunne innse vårt virkelige behov i dag: At vi i Norge trenger en vekkelse ifra Lindesnes til Nordkapp og fra Kjølén og til havbrynet, hvor mennesker kommer i nød for synd. Hvor tror dere det da kom til å bli i Norge? En ugudelig kringkasting kunne ikke hindre det, heller ikke tilstanden ellers i kirke og samfunn. For han som er med

oss, er sterkere enn han som er i verden. Husk hva Guds ord sier: *"I er av Gud, mine barn, og har seiret over dem, for han som er med eder, er større enn han som er i verden."* Joh 4,4"

Så langt Andersen, men eg trur at her er me inne på kjernepunktet. Får Guds Ord drive Guds folk til den same erkjenning og bøn som Daniel: *"Vi har synda og bore oss ille åt, vore gudlause og trassige. Vi har vike av frå boda dine og lovene dine... Herre, høyr! Herre, tilgjev! Herre, gjev akt og gjer det, dryg ikkje - for di eiga skuld, min Gud!"* (Daniel 9). Då kan atter Gud få gripe inn. Måtte me få eige forventning til Herren at han atter kan sende slike tider mellom oss. Alt er mogleg for Gud!

Kjelder:

- Vårløysing III, Lund, 1966, Oscar Handeland
- Sven Foldøen - Ryfylkebispén, Lunde, 1978, Josef Tungeland
- I samtale med Ø. Andersen, Lunde, 1981, Kåre Ekroll □

Ein trusposisjon: Bibelen er openberring

AV JOHANNES KLEPPA

Det er mange element i bibelsynet, men det alle viktigaste er at Bibelen som Guds ord er openberring. Det inneber at Gud gjev oss av sin kunnskap, ein kunnskap som vi utan openberring ikkje ville hatt tilgang til. Sidan dette dreier seg om kunnskap på dei mest avgjerande livsomsråda, treng vi denne kunnskapen. At Bibelen er openberring, kan ikkje provast ved vitskapleg forskning eller filosofiske tenking. Det ligg i sjølve openberringa at det er ein trusposisjon.

Kristent sett er det to typar kunnskap. Den eine er den som er på skapinga sitt plan, altså det som ligg til menneskets fornuft, tankekraft og evner. Denne typen kunnskap er avgrensa til den avgrensinga som ligg i å vera menneske.

For alle daglege behov og for det som trengst for samfunnslivet, strekk denne kunnskapen til. Det er dette Forkynnaren i GT omtalar som *"under sola"*, og det er ei grense som mennesket ikkje kjem over. Den andre typen kunnskap er det som er *"over sola"*, det som berre Gud har greie på. Den kunnskapen kan vi altså ikkje finna fram til på eiga hand, men han må gjevast oss av Gud. Det har Gud gjort gjennom sitt ord i Bibelen, openberringa.

Dette er vi avhengige av å tru, fordi det er berre ved denne kunnskapen vi kan få ei sann og rett gudstru. Trua på Bibelen som openberring er ein del av sjølve gudstrua, og gudstrua kviler på denne openberringstrua. Grunnen til at vi trur at Guds ord i Bibelen er openberring, er

at dette ordet ber i seg ei overtydingskraft. Guds ord skaper sjølv tru på seg som openberring. Det er ein del av Ordets vesen at det har denne overtydingsmakta og denne trusskapande evna i seg. I det daglege tenkjer vi ikkje så mykje over dette, men det er avgjerande viktig at vi held fast på denne trusposisjonen. Slepper vi taket her, raknar det heile når vi får argument utifrå som underkjenner Bibelen som sanning.

Vi tenkjer nokså sjølvsagt at Bibelen er openberring med tanke på det som høyrer framtida til, Jesu atterkome og livet på den nye jorda. Den boka som mest omfattande talar om dette, kallast då også med openberringsomgrep – Johannes openberring. Vi veit jo at vi ikkje har føresetnadar erfaringsmessig eller vitskapleg til å vita korleis framtida vert eller kva som skjer

ved Jesu atterkome. Difor set vi vår lit til Jesu openberring av dette, vi trur openberringa. Det vert raskt annleis når det gjeld det som høyrer fortida til, særleg GT, og naturen. Det som høyrer naturen og fortida til, kan vi forska på ved naturvitskaplege metodar og historievitskap. Då vert det lett til at vi gjer vitskapleg arbeid til dommar og fasit. Då vert raskt vitskapen, altså den menneskeleg baserte kunnskapen, overordna Bibelen som openberring. Då trur vi berre det i Bibelen som samsvarar med det vi finn fram til ut frå vår posisjon under sola. Då har vi forlete openberringa som ein trusposisjon.

(Innspel i Dagen 12.06.2014, med tillatelse fra forfatter.) □

Møtet med Gud i evangeliet

Guds rettssal og Guds dagligstue

AV PETER OLSEN

Vi møter Gud på to forskjellige måter i Bibelen. På den ene side møter vi Gud som den strenge, den høyt opphøyde og allmechtige. Ham kan en godt bli redd for. Og når en er en synder er det også grunn til å bli redd for *ham*. Men på den andre siden møter vi også Gud som den kjærlige far, som slår armene om oss og sier: Mitt kjære barn! Når vi møter Gud slik, får vi lyst til å komme nærmere, ja, sette oss inn til *ham*.

Jesu disipler sa på et tidspunkt til Jesus: *"Herre, lær oss å be, slik som Johannes lærte sine disipler"* (Luk 11,1). De hadde merket Jesu inderlige forhold til sin Far når han bad. Og det forholdet ville de også gjerne ha til Gud.

Nå var de jo jøder. De kjente godt Gud. De hadde i alle fall hørt om ham gjennom hele sin oppvekst. De kjente også godt til bønn. De hadde hørt prestene si fram bønner oppe i templet. De hadde opplevd rabbinere som bad til Gud

i synagogen. Deres forfedre hadde bedt Davids salmer ved høytidene der hjemme. Og de hadde også selv mange ganger sagt fram disse bønnene.

Men de bad ikke! De bare sa fram bønnene. De siterte dem. De kunne dem utenat. Men samtidig opplevde de at Gud var fjern. Han var den strenge, den høyt opphøyde og allmechtige Gud. Bønnene skulle nok holde ham litt på avstand, for det var farlig om han kom for nær. De var jo syndere, og Gud var hellig.

Hos Jesus møtte de denne ærefrykt for den hellige Gud. Men de hadde også merket noe mer i Jesu bønner. Her var det barnet som tillitsfullt talte med sin kjære far. De merket alvorret i Jesu bønner, men de merket også fortroligheten mellom Jesus og hans himmelske Far. Her var det noe som de ikke kjente, og som de ikke hadde møtt hos sine prester og rabbinere.

Og da var det at de sa: Herre, lær oss å be slik som du ber. Vi kjenner godt tjenerens bønn til sin

herre. Men vi vil også gjerne kjenne barnets bønn til sin far. For den bønningen kjenner vi ikke.

Det var ved den anledning Jesus lærte dem Fadervår. Han begynte slik: *"Fader vår, du som er i himmelen!"* (Mat 6,9). Har du tenkt over at allerede her har vi det dobbelte møte med Gud?

1) At Gud er vår Far betyr at han er helt nær så vi kan være trygge ved ham og tale med ham om alle ting, som et lite barn småsnakker med sin far.

2) At Gud er i himmelen betyr at han er høyt opphøyet, allmektig og utilnærmelig. Denne side ved Gud kjente disiplene fra før. Likevel tok Jesus dette med i sin bønn, for Bibelens Gud har disse to sider: Han er fjern og nær samtidig. Han er streng og mild samtidig.

Hvis vi skal lære den sanne Gud å kjenne må vi møte ham på begge disse måter. Ja, vi må lære å stå for hans ansikt og se ham som an er. Vi må betrakte den spenning det er i Guds eget vesen. Vi må bli fortrolige med den. Det er denne spenningsfylte Gud vi må komme til og kalle far!

Men hvordan lærer vi å leve godt med denne spenningen?

Vi møter altså Gud på disse to helt forskjellige måter i Bibelen. Disse møter med Gud er som å gå inn i to helt forskjellige rom. Når vi møter den ene side ved Gud, er det som om den andre side er borte. Den er inne i et annet rom. Når vi så går inn i dette andre rommet, er det som om Gud skifter karakter.

Det er vanskelig for oss å tenke de to rommene sammen. Vi kan oppleve det slik at Gud veksler mellom å være streng og mild. Og så tenker vi gjerne at Gud er lunefull. Det er ikke godt å vite hvordan han har det i dag.

Men Gud er *ikke* lunefull! Han er alltid den samme, *"i går og i dag den samme, ja til evig tid"* (Heb 13,8), og den spenningen i Guds vesen er alltid den samme. Han er *samtidig* fjern og nær, *samtidig* streng og mild. Slik kjente Jesus sin himmelske far, og slik lærte disiplene å kjenne ham.

Vi skal lese to tekster fra Bibelen som gir oss to svært forskjellige møter med Gud:

"Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier

Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull. Dersom dere er villige og hører, skal dere ete landets gode ting. Men er dere uvillige og gjenstridige, skal dere bli fortært av sverdet. For Herrens munn har talt" (Jes 1,18-20).

"Og fordi dere er sønner, har Gud sendt sin Sønnns Ånd inn i våre hjerter, som roper: Abba, Far! Så er du da ikke lenger trell, men sønn. Men er du sønn, da er du også arving, innsatt av Gud" (Gal 4,6-7).

Disse to tekster er representative, det vil si at vi finner tilsvarende tekster om Gud i hele Bibelen. Vi møter ham i Jes 1 som den opphøyde dommer som kaller oss inn i et oppgjør med seg: *"Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren."* Dermed sier han jo: Kom med inn i min rettssal! Der vil du møte meg som den opphøyde dommer. Jeg vil konfrontere deg med din synd, og jeg vil uttale den dom over synden som din samvittighet allerede har gjort deg oppmerksom på. For du vet det jo godt: Du er skyldig!

Kom med inn i min rettssal, sier Gud, så du kan få denne dommen uttalt over ditt liv.

Det er da en underlig invitasjon! Hvem vil ta imot den? Jo, det vil det menneske som har lært seg selv å kjenne. For som sagt; samvittigheten gir Gud rett. Allerede før vi møter Gud i Bibelen, hører vi hans stemme tale i vårt hjerte. I samvittigheten hører vi kjærlighetens røst. Det er en god røst. Den vil oss noe godt. Og likevel føles den ofte ubehagelig, for den gjør oss skyldige. Den avslører hvor selvopptatt vi er. Vi lever ikke opp til kjærlighetens krav.

I samvittighetens tale møter vi kjærligheten som den fjerne, den høyt opphøyde, den utilnærmelige. Det er Gud som taler til oss i samvittigheten. Han dømmer oss fordi vi ikke elsker som han elsker.

Det er lett å flykte fra denne dommen. Vi sløver samvittigheten ved å overhøre den igjen og igjen. Vi skjærer kravet ned til noe som vi kan holde. Og så synes vi at Gud er hard og urettferdig når han likevel dømmer oss. Vi er jo ikke verre enn de andre, sier vi.

Nei, det kan nok være. Det er bare ikke godt nok. Gud krever at vi skal være som han er. Peter sier det slik: *"Men vær, etter Den Hellige som kalte dere, også dere hellige i all deres ferd. For det er skrevet: Dere skal være hellige, for jeg er hellig"* (1 Pet 1,15-16). Det vil si at vi skal elske som Gud elsker. Og vi vet det egentlig godt, for samvittigheten sier det samme. Den røst som vi hører inne i oss selv, er intet annet enn kjærligheten som krever oss til ansvar. Den sier: *"Du skal være som jeg er! Du skal elske som jeg elsker!"*

Samvittighetens røst er kjærlighetens røst. Samtidig er denne røst det første av to møter med Gud selv. Han fører deg inn i sin rettssal og dommer deg skyldig.

Men når du gir ham rett skjer det noe merkelig. Du hører dommeren oppe fra det høye dommersete frifinne deg for all din skyld. Han sier til deg som vi leste før: Selv om dine synder er røde som skarlaget, skal de bli hvite som snø, for jeg tilgir deg all din skyld!

Det er noe av en rutsjebane. Vi hører dommeren tordne i vår samvittighet: Kom, la oss gå i rette med hverandre. Kom med inn i min rettssal så jeg kan dømme deg. Og vi går motvillig inn der. Vi vet godt hva som skal skje. Men vi må også erkjenne at han har rett. Kjærligheten har rett når den anklager og dommer oss. Men når vi gir den rett, hører vi en svært overraskende dom.

Jesaja opplevde det samme. Da han så Gud sitte på en høy, opphøyet trone, slo han øynene ned og sa: *"Væ meg! Jeg er fortapt, for jeg er en mann med urene lepper... Og mine øyne har sett kongen, Herren, herskarenes Gud"* (Jes 6,5). Jeg er en synder! Jeg kan ikke tåle å se den hellige Gud.

Men så lyder det oppe fra dommeren: *"Din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet"* (6,7).

Det var uventet. Jesaja regnet med en helt annen dom. Men dommeren frifant ham. Og slik gjør Gud med enhver som gir ham rett i hans dom. Senere sa Gud gjennom Jesaja: *"Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu"* (43,25).

Om vi lar Gud være hva han er, den høyt opphøyde, den strenge og utilnærmelige dommer, så uttaler han den samme dom over oss som over Jesaja: *"Jeg utsletter dine misgjerninger."* Nå er din skyld fjernet, og din synd er sonet. Det er også en slags dom, nemlig en frifinnelsesdom. Og der ender det første møte med Gud: Din dommer blir din forsvarer. Han har selv sonet din synd. Den ble lagt på din dommer, og så sonet han synden i stedet for deg. Han ble din stedfortreder. Dette forteller samvittigheten deg ingenting om, for samvittigheten kjenner bare Guds lov, og Guds lov kjenner ikke til forsoningen.

Men Gud har talt om dette til Israels profeter og apostler. Derfor må vi lytte til dem om vi skal høre at synden er sonet. Bare i Bibelen hører vi dommeren uttaler frifinnelsen, for bare i Bibelen hører vi om grunnlaget for denne frifinnelse: Synden er sonet ved et stedfortredende sonoffer. Det er Gud selv som taler slik i Bibelen. Han tilsier oss syndenes forlatelse for intet. Møtet med Gud i rettssalen ble først til dom og siden til frifinnelse for oss.

Men samtidig er dette begynnelsen på det andre møte med Gud. Vi les i Gal 4 at vi er Guds barn. Han har gitt oss barnekår og arverett hos seg. Nå beveger vi oss fra Guds ene rom inn i Guds andre rom. Det første rommet er rettssalen. Det andre rom er dagligstuen.

Vi gikk motvillig inn i rettssalen. Der inne begynte det hele svært forutsigbart med anklage og dom. Men da vi ga Gud rett, ente det helt uforutsigbart. Dommeren frifant den skyldige.

Ja, mer enn det. Han tok oss ved hånden og førte oss fra rettssalen inn i sin dagligstue. Og så sa han: Nå er jeg din Far! Alt mitt er ditt, for du er mitt barn og jeg elsker deg! Fra nå av har du rett til å komme og gå i mitt hus. Ja, jeg ønsker at du skal tre fram for meg så ofte du har lyst. Det gir jeg deg barnets rett til. Jeg vil at du daglig skal gjøre bruk av denne rett. Og når du kommer fram for meg, skal du tenke at jeg er din kjære Far, og du er mitt kjære barn, for slik er det!

Da Jesus lærte disiplene sine å be, førte ham dem inn i Guds dagligstue. Jesus sa

selv "Abba, Far!" til Gud (Mark 14,36). Det arameiske ord Abba ble brukt av barn som snakket med sin far. Og det er tydelig i NT at de første kristne lærte dette intime språket i sin omgang med Gud. Paulus kaller det barnekårets ånd. Han sier: "*Dere fikk jo ikke trelldomens ånd, så dere igjen skulle frykte. Men dere fikk barnekårets Ånd som gjør at vi roper: Abba, Far!*" (Rom (8,15).

Jesus og Paulus lærer oss å møte Gud slik som barn møter sin far. Vi lærer å si: Min kjære Far! Vi lærer å tale fortrolig med Gud. Vi lærer å hvile hos ham, i ans dagligstue.

Bibelen lar oss altså møte Gud i to svært forskjellige rom, rettssalen og dagligstuen. Men den sier også til oss at veien inn i det andre rommet går gjennom det første rommet. Vil du inn i Guds dagligstue *utenom* hans rettssal, så kommer du bare til rettssalen, og der inne blir du bare skyldig. Lenger når du ikke.

Derfor skal du følge Guds oppfordring slik vi leste den hos Jesaja, og gå med inn i rettssalen. Men før du beveger deg inn der, må du vite hva Guds hensikt er.

Der skal skje tre ting: Først vil Gud dømme deg. Når du så gir ham rett, vil han frifinne deg. Men så langt er Gud jo bare den høyt opphøyde dommer. Selv om an frifinner deg, og selv om det er godt, så er ditt forhold stadig vekk noe forretningspreget og sterilt. Gud er jo fortsatt den opphøyde og fjerne, din konge og din dommer.

Men i det øyeblikk Gud frifinner deg, gjør han også det tredje og siste. Han gir deg en forsmak på det som skal være din erfaring i evigheten. Han slår armene om deg og kaller deg Mitt elskede barn! Han tar deg ved hånden og fører deg inn i sin dagligstue. Gud gjør sitt hus til dit barndomshjem.

Det var dette Jesus mente da han lærte disiplene å si: "*Fader vår; du som er i himmelen.*"

Jesus ga dem to svært forskjellige møter med Gud. Ja, han lærte dem å bli stående der inne i disse to svært forskjellige møtene. Det er nemlig en spenning over kristenlivet. Og med det mener jeg ikke at kristenlivet er spennende. Det er det også, men det jeg mener er at der er en spenning

i Guds eget vesen, en spenning mellom det høyt opphøyde, det utilnærmelige på den ene siden, og det nære og fortrolige på den andre side. Denne spenningen må vi leve med så lenge vi lever her. I evigheten hjemme hos Gud opphører spenningen. Da vil vi bare oppleve Gud som Far, som fortrolig og som mild.

Men ennå er vi ikke i himmelen. Jesus ønsker at vi skal leve ennå en tid i denne spenningen. Han ønsker også at barnekårets ånd skal triumfere over dommen i vår samvittighet. Han ønsker at vi skal gå gjennom rettssalen for å komme inn i dagligstuen. Og han ønsker at det skal være en daglig erfaring for oss: At vi

1) går inn for Guds ansikt og taler ut med ham om synden. At vi

2) hører ham tilsi oss syndenes forlatelse. Og at vi så igjen

3) går hånd i hånd med Far inn i hans hus og kaller det vårt hjem.

Evangeliet har to sider. Eller rettere sagt at møte med Gud i evangeliet gir oss to erfaringer.

Den *første* evangeliske erfaring er syndenes forlatelse. Det er frifinnelsen for Guds domstol. Det skjer når vi hører at en stedfortreder har båret vår synd og vår straff. Vi går fri på grunn av det han har gjort.

Den *andre* evangeliske erfaring er at dommeren kommer ned fra sitt dommersete, tar sin dommerkappe av, slår armene om oss og sier: "Mitt elskede barn! Velkommen hjem!" Og så går vi sammen med Far inn i dagligstuen.

Så lenge vi lever her på jorden er vi på vei hjemover. Vi skal hjem til himmelen, til Guds hus. Der hvor far er ønsker vi også å være. Når han kommer for å hente oss hjem, enten det skjer ved døden eller det skjer ved Jesu synlige gjenkomst, så opphører den spenningen som vi lever med her på jorden. Fra den tid vil det bare være et rom i Fars hus. Da skal vi ikke lenger se rettssalen, men bare oppleve dagligstuen.

Men allerede her på jorden får vi en forsmak på Guds dagligstue. Når dommeren tar oss på sitt fang og sier mitt elskede barn! Deretter lytter han med en fars oppmerksomhet til alt hva du sier. Han gleder seg med deg når du er glad, og han

blir trist sammen med deg når du er trist. Og ikke minst, han lengter etter å kunne ta deg helt i fang og kysse deg! Han lengter etter å legge det fjerne og utilnærmelige vekk. Han lengter etter den dag hvor han kan låse rettssalen og kaste nøkkelen i det himmelske søppelspann. Han gleder seg til bare å kunne være sammen med deg som far og tale fortrolig med deg om alle ting.

Dette ønsker han også å gjøre allerede nå. Han ønsker at du skal komme springende inn i dagligstuen og buse rett ut med det som du har på hjertet.

Men ennå er der en spenning i vårt møte med Gud. Han er *både* den fjerne, utilnærmelige konge, og den nære, fortrolige far. Slik må det være på grunn av synden. En gang, når synden er fjernet for alltid, skal vi se ham ansikt til ansikt. Og da vil han *bare* være far for oss og ikke dommer. Så lenge vi lever her fastholder han spenningen mellom dommer og far. Han fører oss igjen og igjen via rettssalen inn i dagligstuen. Men hvor han lengter etter *bare* å skulle være i dagligstuen.

Dessverre har synet for dagligstuen noen ganger stått for svakt iblant oss. Vi har, i hvert fall i Danmark, beskrevet evangeliet slik at det er Guds frifinnelse av oss inne i rettssalen. Og det er jo sant. For uten denne frifinnelse kommer

vi slett ikke inn i Guds dagligstue. Vi får ikke barnekårets ånd. Men til en sann forkynnelse av evangeliet hører begge erfaringer, både frifinnelsen og dagligstuen.

Det er i kristne kretser i dag en tendens til at en slett ikke vil høre om rettssalen. En vil bare høre om dagligstuen. En av grunnene er nok at vi har talt for uklart om de to rom. Men det er farlig å oppsøke Guds dagligstue uten om hans rettssal. Da ender en nemlig i rettssalen, og det blir uten frifinnelse. Vi skal ikke forsøke å ta himmelen på forskudd. Engang skal vi leve uten rettssal og domstol. Men foreløpig hører rettsoppjøret og frifinnelsen med i den kristne erfaring, ikke bare ved den første omvendelse, men som daglig erfaring. Vi må igjen og igjen tale ut med Gud om synden og motta syndenes forlatelse. På det grunnlag kan vi igjen og igjen tre fram for Gud og kalle ham far.

Jeg forstår godt den tendensen det er i mange kristne kretser i dag. En vil hurtigst mulig inn i Guds dagligstue. En vil gjerne møte ham som far, og en har ikke lyst til å møte ham som dommer. Men det er en farlig tendens, for den fører ikke dit hvor en gjerne vil.

Likevel skal vi passe på hvordan vi reagerer på denne tendensen. Vi skal ikke forlate dagligstuen og bare forkynne Guds rettssal. Men

Vi ønsker å gi deg

åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Troforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)
Tegn 2015-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2014,
samt andaktsboka "I lys av Ordet".

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 264
4367 Nærbø

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

vi skal *gjennom* rettssalen inn i dagligstuen. Vi skal beskrive rettshandlingen, dommen og frifinnelsen. Det skal vi gjøre når vi evangeliserer, altså når vi vitner for de ikke-troende, og når vi vitner for hverandre i menigheten. Men vi skal også videre. Vi skal beskrive Guds dagligstue for hverandre. Og vi skal selv oppsøke denne dagligstuen. Det gjør vi når vi ber. Og så skal vi tale med hverandre om barnekårets ånd, om fortroligheten med Gud.

Det er denne fortrolighet Guds Sønnns Ånd vekker i våre hjerter. Slik leser vi det i Gal 4,6: *"Og fordi dere er sønner, har Gud sendt sin Sønnns Ånd inn i våre hjerter, som roper: Abba, Far!"*

Vi møter det fortrolige barneforhold i Jesu bønner. Det var dette barneforhold til Gud som disiplene oppdaget hos Jesus og som de lengtet etter selv å få. Nå sier Paulus at Guds egen Ånd virker denne fortrolighet inne i oss. Ja, egentlig er det ham selv som roper slik innenfra. Han vet hvor vanskelig vi har for å fastholde dette barneforhold til Gud. Derfor hjelper han oss ved å be slik der vi har problemer med å be. Det gjør han i oss og gjennom oss for å øve oss i barnets fortrolige samtale med sin far.

I evigheten der hjemme i den himmelske dagligstue skal vi alltid tale slik med Gud. Men allerede her og nå må vi øve oss på det. Det vil

Hans Ånd hjelpe oss med. Han vil at vi skal tale med forstandige ord som det store barn taler med sin far. Men han vil også at vi skal småsnakke som det lille barnet som legger seg inn til sin kjære far. Han vil at vi skal tale med Gud om synden og syndenes forlatelse. Det vil han daglig øve oss i. Men han vil også at vi skal snakke med far om stort og smått. Det er ikke minst dette siste Paulus kaller barnekårets ånd.

Peter sier om dette: *"Og kast all deres bekymring på ham, for han har omsorg for dere"* (1 Pet 5,7). Forutsetningen for å komme til Gud med sine bekymringer er at han har omsorg for oss. Det sier han selv at han har. Så må vi også ta ham på ordet og komme fram for Gud med alt det som bekymrer oss. Det er en del av evangeliet at Guds barn kan komme fram for sin far med alle ting.

Ganske sikkert har Gud omsorg for hele sitt skaperverk, også for vantro mennesker. Men de er *ikke* Guds barn! Dette uttrykk reserverer Bibelen for dem som ved tro på Jesus har fått et helt nytt forhold til Gud. De har fått barnekår, og derfor har de også mottatt barnekårets ånd. Det er denne Ånd som øver oss i å si *"Abba, Fader!"* Når vi nå er kommet til tro på Jesus, er vi under løfter som ikke gjaldt før vi kom til tro. Et av disse løftene lyder: *"Kast all deres bekymring på*

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord

Kontonummer: 3201.59.73713

ham, for han har omsorg for dere.”

Det kan vi gjøre som det store barnet som taler forstandig med sin far. Men vi kan også gjøre det som det lille barnet som sitter på fars fang og gråter eller småsnakker. Slik blir det en gang. Men allerede nå øver Hans Ånd oss i denne fortrolighet.

Noen ganger har vi bruk for å si bestemte ting til Gud. Så leter vi etter ord, for det er viktig for oss å formulere våre tanker helt presis, slik som når vi drøfter en sak med en annen voksen. Andre ganger har vi bare bruk for å være hos Gud. Så sier vi gjerne også noe til ham, men det er ikke så viktig hva vi sier, bare vi kan få lov til å være der.

Som enhver annen far nyter Gud disse situasjoner. Han gleder seg når det store barnet kommer langsomt gående for å drøfte noe med ham. Og han gleder seg når det lille barnet kommer løpende for å hoppe opp på fanget og være hos far. Så slår han armene om sitt barn og kysser det. Slik er det i Guds dagligstue.

Mens vi lever her på jorden ser vi fram mot Guds dagligstue. Engang skal vi se ham som far, uten spenning mellom fjern og nær. Da skal han bare være nær og fortrolig. Foreløpig lever vi med denne spenning, og vi skal ikke forsøke å komme ut av den. Det er farlig fordi vi ennå er syndere. Derfor kan vi ennå ikke tåle å se ham som han er, ansikt til ansikt. Likevel må vi allerede nå komme inn i dagligstuen, si ”Abba, Fader!” og tale med ham som barnet taler med sin far.

Men foreløpig kommer vi inn i dagligstuen gjennom rettssalen. Vi må daglig bekjenne for Gud. Det vil si; tale ut med Gud om synden, motta syndenes forlatelse og så gå med ham fra rettssalen inn i dagligstuen hvor samtalen fortsetter om alt det andre som ligger både ham og oss på hjerte.

(Bibeltid ved Bibel- på bekjennelseskonferansen på Frøyland forsamlingshus 2014. Oversatt fra dansk.) □

Julens tegn

AV CARL FR. WISLØFF

Barnet i krybben er julens tegn, på samme måte som korset og den åpne graven er påskens tegn, og ildtungene pinsens. Slik blir det jo sagt i juleevangeliet: ”Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn, svøpt og ligger i en krybbe” (Luk 2, 12).

På én måte er julens tegn tilsynelatende det letteste å forstå. Hva kan være vakrere enn bildet av Maria og det lille barnet hennes, som hun har lagt i en krybbe fordi hun ikke hadde noen bedre barneseng til sin førstefødte. Det taler til vår fantasi – og til vår medlidenhet.

Men har vi forstått tegnet?

Krybben og barnet

De største kunstnere har valgt stallen og krybben som motiv. Det er neppe tall på alle de store og små kunstverk som viser oss Maria og

krybben og barnet. Og det er underlig å tenke på: Alt det Jesus rørte ved ble annerledes. En krybbe er vel i seg selv ikke noe merkelig motiv. Nei, men det ble et motiv for kunstnerens inspirasjon da Jesus lå i den.

På samme måte er det med korset. Før Jesu tid var korset noe en tenkte på med skrekk og gru. En kan tenke på hvordan en galge eller en giljotin står for oss som symbol på brutalitet, død og elendighet. Vi græsser ved tanken. Hvem skulle velge en galge til merke eller symbol? Det var ikke annerledes med et kors. Men så kom den dagen da Jesus døde på et kors. Senere valgte hans venner på jorden nettopp korset til seierstegn.

Jesus hadde rørt ved det, og så ble det annerledes. Slik også med krybben. Vi beundrer de mange vakre og stemningsfulle bilder av den

hellige natt. – Men fatter vi dermed tegnet?

Det er bare én vei til å forstå det. Vi må huske på at det er Gud selv som har gitt oss dette tegn. Derfor må vi la hans eget ord tolke det for oss. Guds ord, Bibelen, må få si oss hva tegnet betyr.

En rent menneskelig betraktning av barnet i krybben kan ikke føre oss lenger enn til føleri og sentimentalitet. Men Guds ord kan si oss hva Gud selv har tenkt og gjort.

Gudsfryktens hemmelighet

”...stor er den gudsfryktens hemmelighet: Gud åpenbart i kjød”. Slik sier Paulus (1 Tim 3,16).

Mye er sagt med dette ordet. Alle vet hva en hemmelighet er. Nå før jul har det vært mange små og store hemmeligheter i de tusen hjem. Både voksne og barn har glede av å gjøre i stand hemmeligheter – i form av gaver som skal ligge under juletreet.

Men slike hemmeligheter har det med seg at når gave er pakket opp, så er det ingen hemmelighet mer. Slike hemmeligheter varer bare til de blir avslørt.

Guds ord taler om en hemmelighet – på gresk heter det ”mysterion” – så er meningen en helt annen.

Det ”mysterion” som Guds ord taler om her, vil alltid vedbli å være en hemmelighet.

For dette at Gud ble åpenbart i kjød, det kan min tanke aldri fatte. Det ligger altfor høyt for vår menneskelige forstand. Vi får vite at Gud ble menneske. Vi får vite at Ordet, Guds Sønn av evighet, ble kjød og tok bolig iblant oss. Vi kan lære å tro det også, ved Guds Ånds veiledning.

Men et ”mysterion” er det fremdeles. For hvem kan fatte noe så merkelig? Hvem kan fatte dybden i et slikt budskap?

Vi kan bare lytte til det, takke for det, og ta imot det.

Vi kan forsøke å samle Bibelens tydning av julens tegn i to setninger: Den evige Guds Sønn, han som var født av Faderen fra evighet, han ble menneske. Derfor kan du nå peke på dette menneske og si: Her er Gud! Hvem kan fatte noe så stort?

Hvor skal vi søke Gud?

Barnet i krybben, læreren på berget i Galilea, smertenens mann i fornedrelse på korset – dette er Gud.

Slik tenker ikke vi mennesker. Våre egne religiøse tanker og drømmer går i en annen retning. Til alle tider vil mennesker søke Gud hvor de aldri finner ham. De søker i mystikkens sjelesving, i meditasjonens øvelse som skal løfte dem opp i en høyere, guddommelig sfære – der vil de søke Gud. Eller kanskje i sitt eget indre, idet de drømmer om en guddomsgnist som bor i menneskehjertet, en del av guddommen som kan bringes til å blusse opp i en mystisk erfaring av det evige.

Men nei, slik vil ingen finne Gud. Det er krybben og korset du skal gå til, om du vil finne ham. Når Gud har bøyd seg så lavt ned at han er blitt vår bror, født av en kvinne som vi, da skal du ikke late som om du i stor åndelighet kan løfte deg opp til Gud i lysets bolig.

Hvorfor ble det slik? Hvorfor ble Guds Sønn menneske?

Martin Luther sier det slik:

”Guds Sønn er kommet til oss ned fra høye himmerike, fordi vi ingen råd oss vet der opp til ham å stige.

Vår gjerning ei rettfærdiggjør, men Kristus kommer, lider, dør, han har oss himlen vunnet.”

Hebreerbrevet sier det så klart og tydelig: *”Da nå barna har del i kjød og blod, fikk også han på samme vis del i det, for at han ved døden skulle gjøre til intet den som hadde dødens velde, det er djevelen,” (Heb 2,14)*

Se hen til barnet som ble født av jomfruen, så ser du din bror og din stedfortreder. Han er kommet for å gå helt inn i dine kår, bli deg selv lik i alle ting uten synd, og så ta på seg straffen for alle dine synder.

(Fra boken ”Lyset skinne i mørket”, Lunde forlag 1976.) □

Årskontingenten

Dette nummer av Bibelsk Tro er det siste i 2014.

Redaksjonen vil takke for forbønn, omsorg og gaver til bladet i året som snart er slutt.

Vi håper dere setter pris på det og fortsatt ønsker å få det tilsendt.

I dette nummer finner du en giroblankett. Den vil minne deg om at det er tid til å fornye ditt abonnement for 2015.

Gaveabonnement

Hvorfor ikke gi Bibelsk Tro som gave til venner og kjente? Skriv til oss så vil vi sende nr 5 og 6/2014 til mottakeren + andaktsboka "I lys av Ordet".

Gironummer finner du på side 1.

Bibel- og bekjennelseskonferanse på Frøyland forsamlingshus 6.-8. februar 2015

Egon Kattner fra Danmark blir en av talerne. Han vil ha bibeltimer fra Malakias bok. Det blir sang og musikk av forskjellige sangere.

Fredag kl 19.00

Lørdag kl 10.30, 12.00 og 19.00

Søndag kl 10.30 og 12.00

- * Salg av bøker, CD-er og kassetter
- * Anledning til å kjøpe mat og kaffe
- * Kollekt

**Alle er hjertelig velkommen!
Arrangementkomitéen**

NB! Søndag kveld taler Kattner på Vigrestad bedehus kl 19.00!

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Hans Erik Nissen

Født 1938 i København. Cand. theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København fra 1966. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Høyskole, Hillerød, fra 1970 til 2003. Har skrevet flere bøker og artikler. Nå valgmenighetsprest for Nordsjælland valgmenighet i Melby.

Ottar Endresen

Født 1955 i Egersund. Utdannet som allmennlærer ved Stavanger lærerhøgskole i 1978. Lærer i privat barneskole til 1983. Ordinert til prest/forstander i 1983. Lærer/pastor i Det evangelisk-lutherske kirkesamfunns menighet i Egersund. 2001-2008 rektor ved Sandnes Lutherske Grunnskole. Fra 2008 landbruksvikar i Eigersund og Sokndal kommuner.

Christian Jebsen (1896-1978)

Forkynner i LM, Danmark.

Axel Remme

Født 1930 i Bø i Vesterålen. Utdannet tømmermann. Indremisjonens 2-årige bibelskole i Oslo 1955-1957. Har vært ungdoms-, lands- og kretssekretær i Den Indre Sjømannsmisjon (DISM). Klokker i Vennesla, Kristiansand. 1989-1997 generalsekretær i DISM. Nå frivillig forkynner.

Immanuel Fuglsang

Født 1947 i Danmark. Pensjonert bankprokurist og postekspeditør. Fritidsforkynner i forskjellige misjonsforeninger.

Dag Rune Lid

Født 1961 i Norheimsund, Fjelltun Bibelskole, lærer Rødde Folkehøgskole 1988-91. Har arbeidet med IT og markedsføring ved Lid Jarnindustri AS fra 1991. Webmaster for josafat.no, steinsdalenbedehus.no og nll.no.

Johannes Kleppa

Født 1952 i Hjelmeland. Mellomfag i kristendom. Arbeidet i Santalmisjonen, Indremisjonsforbundet og Dagen. Vært med i diverse styrer og råd. Skrevet diverse bøker, særlig om indremisjonshistorie. Er for tiden frilanser i kristent arbeid med skriving, forkynnelse og undervisning. Underviser i år en del på Fjellheim Bibelskole, Tromsø.

Peter Olsen

Født 1963 i Danmark. Cand. theol. Ph.D. Ansatt i 50 % stilling som førsteamanuensis i systematisk teologi ved Dansk Bibel-Institut i København og ved Fjellhaug Internasjonale Høgskole i Oslo. Og 50 % stilling med bibelundervisning i LM, Danmark. Har skrevet teologiske artikler i tidsskrift og bøker.

Carl Fr. Wisløff (1908-2004)

Teologisk embetseksamen 1931. Dr. theol. 1958. Prest 1932-47. Rektor ved MF 1947-61. Professor i kirkehistorie 1961-75. Har skrevet mange bøker og artikler.

Tidligere nummer av Bibelsk Tro

Vi har liggende en del tidligere nummer av Bibelsk Tro fra 1992 til og med nr 5/2014. Dersom noen vil kjøpe enkle nummer eller hele årganger, så kan de få det for kr 30 pr årgang + porto. Vi tar forbehold om at enkelte nummer muligens ikke er på lageret. Sett opp de nummer og/eller årganger du ønsker, og skriv til:

**Bibelsk Tro
Postboks 264
4367 Nærbø**

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	23. nov.	11.00	Einar Sunde
Søndag	30. nov.	11.00	Lorents Nord-Varhaug
Onsdag	03. des.	11.00	Bibelgruppe. Gjennomgang av Romerbrevet
Søndag	07. des.	11.00	Oddvar Dahl
Søndag	14. des.	11.00	Steinar Handeland. Nattverd
2015			
Søndag	04. jan.	11.00	Tollak Jakobsen
Onsdag	07. jan.	19.30	Bibelgruppe. Romerbrevet
Søndag	11. jan.	11.00	Kjell Magnor Kvalvåg
Søndag	18. jan.	11.00	Samtale-/bønnemøte
Søndag	25. jan.	11.00	Oddvar Dahl
Søndag	01. feb.	11.00	Arthur Salte

Julegavetips

Nådens tid

CD med sang av
Elisabeth og Helge Lindhjem

Kr 170,-

Jeg er fri

CD med sang av brødrene
Olav, Torvald og Nårdin Kjetilstad

Kr 185,-

Himmelen er vårt hjem

CD med sang av Namdal Mannskor.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Eller skriv til: Bibelsk Tros kassettjeneste, Postboks 116, 4311 Hommersåk

Fra herlighet og ære

Fra herlighet og ære
han kom til verden ned
og fødtes for å være,
vår frelser, glede, fred.

Gud nåden slik forærte
vår arme, falne jord,
og livets vei oss lærte.
Om ham sang englekor.

Et barn i stall og krybbe
svøpt i vår fattigdom,
Guds løfte, "Isais stubbe",
i "tidens fylde kom".

Han ble for intet regnet,
foraktet og forlatt.
I ringhet fremtrer tegnet
på frelsens dyre skatt.

Det minste blir det største,
vi slik Guds rike så.
Hvor Jesus blir den første,
kan smått stort overgå.

Legg anstøtet til side,
hos ham er allting godt.
Hør høytidsord så blide:
Du har Guds frelser fått!

Og han er enn å finne
i ord og sakrament.
Sann rikdom kan du vinne
ved ham som Gud har sendt.

Av Axel Remme

(Kan synges på tonen:
"No livnar det i lundar")